תני רבי חייא זה לפני ביאת מים (חיים) וזה לאחר ביאת מים זה לפני זריקת דמים וזה לאחר זריקת דמים: שתגלחת הנגע וכו': בעי רמי בר חמא הני ארבע תגלחיות דקאמר משום מצוה או משום אעבורי שיער טומאה למאי נפקא מינה לעבורי (א)בנשא אי אמרת משום מצוה לעבורי בנשא לא ואי אמרת משום אעבורי שיער טומאה אפילו סכיה נשא נמי מאי אמר רבא ת"ש ומגלח ארבע תגלחיות אי סלקא דעתך משום עבורי שיער טומאה אפילו בשלש נמי סגיא ליה שמע מינה משום מצוה שמע מינה:

הדרן עלך שני נזירים

הכותים אאין להם נזירות בנשים ועבדים יש להן נזירות חומר בנשים מבעבדים גשהוא כופה את עבדו דואינו כופה את אשתו: **גמ'** קתני הכותים אין להם נזירות מנא הני מילי דתנו רבנן ג)[1]דבר אל בני ישראל ולא לעובדי כוכבים ואמרת אליהם לרבות את העבדים למה לי קרא האמרת ג)הכל מצוה שהאשה חייבת בה עבד חייב בה אמר רבא שאני הכא ז)דאמר קרא [2]לאסור איסר על נפשו במי שנפשו קנויה לו יצא עבד שאין נפשו קנויה לו (א) הואיל ואין נפשו קנויה לו אימא גבי נזיר נמי לא קמשמע לן אמר מר דבר אל בני ישראל ולא לעובדי כוכבים וכל היכא דכתיב ישראל עובדי כוכבים לא והא גבי ערכין דכתיב [3]דבר אל בני ישראל ח)ותניא בני ישראל מעריכין ואין העובדי כוכבים מעריכין יכול לא יהו נערכין ית"ל איש שאני הכא דאמר קרא [4]לאביו ולאמו לא יטמא במי שיש לו אב יצא עובד כוכבים שאין לו אב למאי אילימא לענין ירושה ט)והא"ר חייא בר אבין א"ר יוחנן חעובד כוכבים יורש את אביו דבר תורה שנאמר [5]כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר אלא במי שמוזהר על כיבוד אביו מי כתיב כבד אביך גבי נזיר אלא אמר קרא לאביו ולאמו לא יטמא במי שיש לו טומאה יצא

תני רבי חייא. א]טמא והוא מצורע אין עולין לו לכאן ולכאן לפי שזה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים. נזיר טהור והוא מצורע נמי אין עולין לו לכאן ולכאן שמצורע מגלח לפני ב]זריקה ונזיר טהור לאחר זריקת דמים: **בעי רמי בר חמא הני ארבע תגלחות.** דקאמר עלה ומגלח ד' תגלחות מי אמר משום מצוה ג]איתנהו ממ"נ תרתי קמייתא משום תרתי תגלחות ד]בצרעת ושלישית משום טומאה ורביעית משום ה]נזיר דטהרה וכולן בתער: **או דלמא משום עבורי שיער טומאה.** איתנהו ואפילו מעביר לה בנשא שפיר דמי: **ואי ס"ד משום עבורי שיער טומאה.** הוא דמגלח אפילו בג' תגלחות נמי סגיא דכיון דשתי תגלחות שבמצורע ושלישית של נזיר טמא איכא עבורי שיער טומאה והאי דהדר מגלח בתגלחת רביעית הא ליכא עבורי שיער טומאה ואמאי מגלח אלא לאו ש"מ דכולהו איתנהו משום מצוה לגלח ארבע תגלחות ש"מ:

הדרן עלך שני נזירים

הכותים אין להם נזירות. העובדי כוכבים שנדרו בנזירות אין נזירות חלה עליהן ומותרין לגלח ולשתות יין וליטמא למתים: **חומר בנשים מבעבדים שהוא כופה את עבדו.** שהעבד שנדר בנזיר יכול רבו לכופו לשתות ביין אבל אשתו שנדרה בנזיר אינו יכול לכופה (ב) וכיון שנדרה ושמע ו]לה ולא היפר לה שוב אינו יכול להפר: **גמ' קתני הכותים.** אין חייבין בנזירות אבל הנשים והעבדים חייבין: **ת"ר דבר אל בני ישראל.** איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר וגו' ז]בני ישראל נודרין ואין העובדי כוכבים נודרין: **ואמרת אליהם.** איש או אשה לרבות את העבדים שיש להן נזירות: **עבדים למה לי.** לרבויי קרא שיש להן נזירות: **הא אמרת.** במס' י)קדושין כל מצוה שהאשה חייבת בה כו' וכיון שהאשה חייבת בנזירות כדכתיב א) איש או אשה איתרבו להו נמי עבדים: **שאני הכא.** גבי נזירות דאי לאו דאתי קרא אחרינא לרבויי עבדים לא הואי אמינא דעבדים מחייבי בנזירות משום דאמר קרא גבי ט) נזירות לאסור איסר כו' קמ"ל ואמרת אליהם לרבות את העבדים: **ואין העובדי כוכבים מעריכין.** שאם אמר ערכי עלי לא אמר כלום: **יכול לא יהו נערכין.** שאם אמר ישראל ערך (ג) ח] זה עובד כוכבים עלי שלא יהו בדבריו כלום: **תלמוד לומר איש.** או אשה כי יפליא נדר בערכך נפשות לה' דאיתנהו בכלל ערך ונותן ערכו כפי שנותיו של עובד כוכבים (ד) הכא נמי גבי נזירות ליהוו עובדי כוכבים בתורת נזירות דאם אינן נזירין להביא קרבן דכתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים ליתהנו בהו איש דליהוו נזירים אבל לא מביאין קרבן כדלקמן: **שאני הכא.** גבי נזיר ט]מה שאינו בתורת נזיר כלל דאמר קרא לאביו ולאמו לא יטמא במי שיש לו אב דיבר הכתוב שהוא חייב בתורת נזיר: **יצא עובד כוכבים שאין לו אב.** דאין אבות לעובד כוכבים: **למאי הלכתא.** אמרת דאין אבות לעובד כוכבים: **אילימא לענין ירושה כו' כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר.** להורישה לבניו אלמא דאית אבות לעובד כוכבים לענין ירושה: **אלא.** אימא הכי (ה) לאמו ולאביו במי שמוזהר על כיבוד אביו בא לך הכתוב לומר שלא יטמא בשביל נזירות שעליו ועובד כוכבים הואיל ואינו בכיבוד אביו אין נזירות חלה עליו: י]

יצא

תא שמע ומגלח ארבע תגלחיות ש"מ משום מצוה ש"מ. יש מפרשים דדייק מדכולל אותם ביחד א"כ דמיין אהדדי וכולהו בתער אף השלישית שהיא לספק נזיר טמא גם יש בספרים כתוב ואי ס"ד משום עיבורי טומאה אפילו בג' נמי סגי וקשיא לן מאי מייתי והלא בכל התגלחיות יש להסתפק אי במצורע או בנזיר טהור אף בשלישית ושמא י"ל דאע"ג דבתגלחת שלישית איכא לספוקי תגלחת בנזיר[1] טהור שהיא צריכה תער מ"מ אם לא היתה תגלחת טומאה צריכה תער משום ספק דנזיר טהור לא היה[2] צריך גילוח שהרי עדיין לא היה מותר לשתות ביין:

הדרן עלך שני נזירים

הכותים[3] אין להם נזירות. ואין קרבנן קרב אף על גב דמקבלין מהם נדרים ונדבות ובגמרא מפרש מנלן: **נשים** ועבדים יש להן נזירות. בגמרא מרבה להן: **כופה** את עבדו. שמוחה על נזירותו בגמרא מפרש טעמא: **מנהני** מילי. דעובדי כוכבים אין להם נזירות הלא בשאר נדרים דינן כישראל כדכתיב איש איש לרבות עובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל והכא נמי נדר הוא: **דת"ר** דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה' וגו' בני ישראל ולא עובדי כוכבים. שאם קבלו נזירות אינו כלום ומותרין לשתות ביין ואין מביאין קרבנות נזירות עליהם: למה לי קרא לרבות לעבדים והא אמרינן כל מצוה שאשה חייבת עבד חייב בה. כלומר הא קיימא לן הכי ובפ"ק י)דקדושין (דף כג.) ילפינן לה: **שאני** הכא דקאמר קרא לאסור איסר על נפשו מי שנפשו קנויה לו יצא עבד. ואע"ג דאכתיב לגבי נדרים מ"מ בפ"ק דנדרים (דף ג.) מקשינן נזירות לנדרים מלנדור נדר נזיר להזיר: **והא** גבי ערכין דכתיב בני ישראל ותניא בני ישראל מעריכין. לומר ערכי עלי או ערך פלוני עלי: ואין העובדי כוכבים מעריכין. אף כי נודרים נדרים ונדבות כישראל: יכול לא יהו נערכים. אם אמר ישראל ערך עובד כוכבים עלי: ת"ל איש. והכא נמי גבי נזיר נימא דאהני מיעוטא דבני ישראל לומר בני ישראל נודרים[4] ומביאין קרבן אבל העובדי כוכבים אין נודרים ומביאים קרבן יכול לא יהו נודרים כלל לאסור ביין ובטומאה ת"ל איש דהכי נמי אמר הש"ס בסמוך: **למאי** אילימא לענין ירושה. דסתם מקום שנאמר בו אב לענין ירושה קרוי אביו: **מי** שמוזהר על כיבוד [אב]. אבל עובד כוכבים לא מוזהר: **מידי** [בנזיר כבד] אביך כתיב ולעיל כי קאמר לענין ירושה לא פריך הכי דסתם אב נקרא אב לענין ירושה:

ולמאי

נדרים ונדבות כישראל אם נדר בנזיר אין עליו תורת נזיר ואין מקבלין ממנו קרבנות נזיר להקריבם ואם בא לימלך אם מותר לשתות ולטמא למתים מתירים לו: שהוא כופה את עבדו כופהו לשתות יין ואינו כופה את אשתו לשתות אם לא שאמר בל' הפרה: ב) שהוא מפיר את נדרי אשתו ובהפרה זו נתבטל הנדר ומותרת לשתות יין אף לאחר שתתאלמן או תתגרש ואינו מיפר את נדרי עבדו אע"פ שכופהו לשתות יין הנדר מיהו קיים ואם נשתחרר משלים את הנזירות ולא נהירא הך פירושא דהיינו סיפא הפר לאשתו הפר עולמית אם לא שנאמר דפרושי קא מפרש ונראה לפרש שהוא מפיר נדרי אשתו ואף אם נתרצה אחר ההפרשה שתקיים את נדרה אין עליה תורת נזיר שכבר נתבטל הנדר ובעבדים אף אם כפהו לשתות יין אם רוצה האדון אח"כ שיקיים נזירותו צריך לקיימו. הפר לעבדו לאו דוקא אלא שכפהו לשתות יין: עבר מכנגד פניו שברח בגמרא מפרש טעמא: **גמ'** דבר אל בני ישראל בנזיר כתיב ולא עובדי כוכבים: הא אמרת כל מצוה שהאשה חייבת וכו' דגמרי' לה לה מאשה: שאני הכא דאמר קרא לאסור אסר על נפשו ואע"ג דהאי קרא בנדרים כתיב בפ"ק דנדרים מקשינן נזירות לנדרים מלנדור נדר נזיר להזיר: ולא העובדי כוכבים מעריכין שאם אמר ערכי עלי או ערך פלוני עלי לא מחייב יכול לא יהו נערכים אם אמר ישראל ערך עובד כוכבים זה עלי ת"ל איש הכא נמי גבי נזיר אימא אהני מיעוט דאין העובדי כוכבים נודרים ומביאין קרבן כישראל ואהני ריבויא דאיש שיש עליהם תורת נזיר שלא לשתות וליטמא למתים: יצא עובד כוכבים שאין לו אב הלכך אינו בתורת נזיר לייין ולטמא למתים הלכך ליכא למדרש הכא איש לרבוי. ותמיה לי לבני ישראל למה לי דליכא למימר דמהאי קרא לא שמעינן אלא יין וטומאת מתים ואתא בני ישראל למעוטי מקרבנות דלא הוה מסתבר שיביא קרבנות נזיר הואיל ואין עליו תורת נזיר כלל ועוד אי מצי' למדרש האי קרא לחצאין אכתי נימא מי שאין לו אב מטמא למתים ומאיש נרבה שאסור לשתות יין אלא ודאי האי קרא ליכא למידרשיה לחצאין ונ"ל דמהאי קרא לא הוה שמעינן מידי אי לאו כתיב בני ישראל אלא בתר דכתיב בני ישראל אתיא הך דרשא לאפוקי מרבויא דאיש: שנאמר ירושה לעשו נתתי את הר שעיר נתן לו להורישו לבניו. מי כתיב כבוד אב לענין נזיר ולעיל לא פריך מי

מסורת הש"ס

א) פירוש סם המשיר את השיער, ב) [מנחות עג:], ג) [חגיגה ד. כריתות ז:], ד) [לקמן סב:], ה) ערכין ה:, ו) קדושין יח. [ומסיק שם אלא מהכא כי לבני לוט], ז) צ"ל חגיגה ד., ח) [במדבר ו], ט) צ"ל נדרים, י) [צ"ל חגיגה דף ד.],

תורה אור השלם

1. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַפְלִא לִנְדֹּר נֶדֶר נָזִיר לְהַזִּיר לַייָ: במדבר ו ב

2. אִישׁ כִּי יִדֹּר נֶדֶר לַייָ אוֹ הִשָּׁבַע שְׁבֻעָה לֶאְסֹר אִסָּר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יַחֵל דְּבָרוֹ כְּכָל הַיֹּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה: במדבר ל ג

3. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ כִּי יַפְלִא נֶדֶר בְּעֶרְכְּךָ נְפָשֹׁת לַייָ: ויקרא כז ב

4. לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו וּלְאַחֹתוֹ לֹא יִטַּמָּא לָהֶם בְּמֹתָם כִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל רֹאשׁוֹ: במדבר ו ז

5. אַל תִּתְגָּרוּ בָם כִּי לֹא אֶתֵּן לָכֶם מֵאַרְצָם עַד מִדְרַךְ כַּף רָגֶל כִּי יְרֻשָּׁה לְעֵשָׂו נָתַתִּי אֶת הַר שֵׂעִיר: דברים ב ה

נוסחת הריב"ן

א] נזיר טמא והוא מצורע אין תגלחיותיו עולין כו': ב] זריקת דמים: ג] אינון: ד] לצרעת: ה] נזירות דטהרה: ו] ושמע בה: ז] וגו' איש לרבות את העבדים כו' והשאר ליתא: ח] עובד כוכבים זה: ט] מ"ט ליתנהו בתורת נזיר כו' שהוא בתורת נזיר: י] בכ"י כתוב כאן גליון מי כתיב כבד כלומר קרא דלאביו לא משתמע שיהא זקוק לכבדו אבל לעיל לא פריך מי כתיב אביו המורישו דהא פשיטא דעיקר אב הוי לענין ירושה. בתוס' עכ"ל:

הגהות הב"ח

(א) גמ' והואיל ואין נפשו: (ב) רש"י ד"ה חומר וכו' דכיון שנדרה ושמע: (ג) ד"ה יכול לא וכו' ערך עובד כוכבים זה עלי וכו' בדבריו כלום ת"ל איש כי יפליא כצ"ל ותיבות או אשה נמחק: (ד) בא"ד והכא נמי וכו' ולא עובדי כוכבים איתנהו בהו איש: (ה) ד"ה אלא אימא הכי לאביו ולאמו במי שמוזהר:

מוסף רש"י

ת"ל איש. איש משמע כל דהו (ערכין ה:).

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פ"ב מהלכות נזירות הלכה טז:
ב ב מיי' שם הלכה יז [ובהרא"ש בפסקיו נדרים פ"י סימן ין]:
ג ג מיי' שם הלכה יח:
ד ד טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף לט:
[ה מיי' פ"ב מה' חגיגה הל"א טוש"ע י"ד סימן רסז סעיף יז]:
ה ו ז מיי' פ"א מהל' ערכין הלכה ו סמג עשין קכח:
ו ח מיי' פ"ו מהלכות נחלות הלכה ט סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סי' רפג סעיף א:

הגהות התוספות

1. צ"ל בתגלחת נזיר. 2. בס"י יהיה. 3. בס"י הגוים. וכן בכוליה פירקין. וכן ברוב מקומות שבש"ס שנזכר עכו"ם או כותי הוא משליחת יד המבקר וצ"ל גוי. 4. צ"ל נוזרים.

פי' הרא"ש

הני ד' תגלחיות דאמרי' משום מצוה כלומר כולהו משום מצוה דאפילו טמא ודאי ומוחלט ודאי היו כולן צריכין תער אפילו תגלחת שלישית שהיה משום טומאה: או משום אעבורי שער שיעביר ממנו שער שהי"ל בשעה שנטמא ובעבורי נשא סגי. וה"ה דמיבעיא ליה לכל תגלחת נזיר טמא וצ"ל דא"נ סגי ליה בעבורי נשא צריך לגלח מקצת ראשו בתער או במספרים שאם היה סך נשא כל ראשו תו לא הדר רבי כדמשמע פ' החובל ולא מצי למעבד תו תגלחת שניה של טהרה וק"ל דמסתברא דאפילו נזיר טהור מצי לעבורי שערו בנשא רק שישייר ב' שערות וצ"ל דתרי גווני נשא נינהו יש נשא שהשער צומח אח"כ. ואע"ג דבס"פ ג' מינין [אמרינן] דבעי' תער דגמרי' ליה מנזיר טהור הכי נמי סלקא סוגיא דשמעתן הכי רמי בר חמא הוה מספקא ליה ת"ש מגלח ד' תגלחת ואי אמרינן משום עבורי נשא א) בג' סגי מעבר עביר שער שהי"ל בשעה שנטמא ואע"ג דבתגלחת שלישי' איכא לספוקי נמי בתגלחת [נזיר] טהור שהיא צריכה תער מכל מקום אם לא היתה תגלחת טומאה צריכה תער משום ספק נזיר טהור לא היתה צריכה גילוח שהרי עדיין לא יהא מותר לשתות יין ולטמא למתים אלא ש"מ שאף תגלחת נזיר טמא משום מצוה וצרי' תער:

סליק פרקא

פ"ט העובדי כוכבים אין להם נזירות אע"פ שעובדי כוכבים נודרין

א) נראה דל"ל משום עבורי שער בג' תגלחות סגי דבתגלחת הג' סגי לעבורי שער שהי"ל בשעה שנטמא וכו'. ב) שייך למתניתין דלקמן דף סב ע"ב.

ז א מיי' פ"א מהלכות טומאת מת הלכה יג:

נוסחת הריב"ן

א] מפני שמתו כו' וכיון שאין לו טהרה שאין מקבל: ב] ואין העובדי כוכבים מעריכין אבל כו' דהא הדר כתיב בהו: ג] ולא עובדי כוכבים מקרבן קא ממעט להו אי משום מיעוטא כו' לא איצטריך למכתב הכא בני: ד] לעולה דסיפא דקרא אשר יקריבו כו': ה] דנימא:

פי' הרא"ש

כתיב ירושה לענין נזיר דפשיטא דעיקר אב לענין ירושה הוא: יצא עובד כוכבים שאין לו טומאה שאם נגע במת אינו מקבל טומאה: מנ"ל שאין לו טומאה: יצא זה שאין לו קהל דקהל עובדי כוכבים לא איקרי קהל: ודלמא כרת הוא דלא מחייב וכי תימא אמאי צריך למעוטי מהאי כרת טפי מכל שאר כריתות שבתורה ושמא אין כאן יתורא דאורחיה דקרא למכתב ונכרתה הנפש ההיא מתוך עמה או מתוך הקהל: וכל שאין לו טהרה אין לו טומאה ועובד כוכבים אין לו טהרה דכתיב והיתה לבני ישראל למשמרת למי נדה משמע לבני ישראל ולא לעובדי כוכבים. ודלמא טהרה הוא דלא הויא להו הא טומאה הויא להו וקרא דוהזה הטהור לא מייתר דבפ"ק דיומא דריש ליה ר"ע ורבנן לדרשא אחריתי: איש אשר יטמא ולא יתחטא איתקש טומאה לטהרה וקרא יתירא הוא למידרש א"נ בהאי איתקש קבלת טומאה לחטוי ולהיקש לא בעי יתורא: שאני הכא דכתיב והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם. רב אחא בר יעקב מהדר אשנויא דלעיל מי שיש לו אב לענין ירושה ופריך ליה מהא דר' יוחנן דאמר עובד כוכבים יורש את אביו דבר תורה ואתא רב אחא לשנויי הך פירכא ולא קשה להאי שינויא דמי שיש לו אב לכל דין ירושה האמורה בתורה אף לענין להנחיל עבדו לבנו יש לו טומאה וישנו בכלל לאביו ולאמו לא יטמא ועובד כוכבים אינו בכלל נחלה זו להנחיל עבדו לבנו שהרי אף לעצמו לא היה גוף העבד קנוי כדדרשינן בגיטין פ' השולח אתם קונים מהם ולא הם קונים מכם ולא הם קונים זה מזה הלכך אינו בכלל לאביו ולאמו לא יטמא: א"כ עבדים נמי למעטו מהאי קרא שגם עבד אם נתנו לו עבד ע"מ שאין לרבו רשות [בו] אינו מורישו לבנו כדפרישית ולא הם קונים זה מזה וק"ל דדוקא גבי עובדי כוכבים הוא דאמרינן ולא הם קונים זה מזה ועבד יצא מכלל עובד כוכבים ולכל דיני קנינים דינו כישראל. ונ"ל לפרש דעבדים אינם בכלל שום ירושה ולא יורש אביו ולא מוריש ממונו לבנו דעבד אין לו יורש ולעיל נמי ה"מ למפרך הך פירכא אלא דאיפריך האי שינויא והשתא דאוקמיה רב אחא פריך ליה: אלא אמר רבא גבי ערכין איכא למדרש מיעוטא דבני ישראל (קרי בנייה) [ולקיומי רבויא] דאיש אבל גבי נזיר ליכא לקיומי תרווייהו כדמפרש ואזיל הלכך מיעוטא דרשינן ומאיש לא מציא לרבוי מידי ושמא אתא לדרשא אחרינא: לעולה פרט לנזיר במנחות פרק ואלו מנחות דרשינן איש איש אשר יקריב קרבן לרבות העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל לכל נדריהם ולכל נדבותם לרבות עולה ושלמים ועופות יין ולבונה א"כ מה ת"ל לעולה דכתיב אשר יקריבו לה' לעולה פרט לנזיר שאין העובדי כוכבים מביאים קרבן נזיר דברי ר' יוסי הגלילי: מידי נזיר עולם כתיב. דקרא בכל נזיר איירי: בני ישראל מדירים בניהם כדתנן לעיל האיש מדיר את בנו בנזיר. הא אמר ר' יוחנן הלכה היא בנזיר ולא מסתבר לאוקמי מיעוטא דקרא בדבר שהוא הלכה למשה מסיני: בני ישראל מגלחין על נזירות אביהם אם הפריש אביו מעות לנזירותו ומת הבן מגלח על אותן המעות:

יצא עובד כוכבים אשאין לו טומאה מנלן דלית להו טומאה דאמר קרא 1ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל במי שיש לו קהל יצא זה שאין לו קהל ממאי דלמא כרת הוא דלא מיחייב אבל איטמויי מיטמו אמר קרא 2והזה הטהור על הטמא כל שיש לו טהרה יש לו טומאה וכל שאין לו טהרה אין לו טומאה ואימא טהרה הוא דלא הויא ליה טומאה הויא ליה א"ק ואיש אשר יטמא ולא יתחטא רב אחא בר יעקב אמר שאני הכא דא"ק 3והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם כל שיש לו נחלה יש לו טומאה וכל שאין לו נחלה אין לו טומאה אי הכי עבדים נמי לא אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין שנאמר 4בני ישראל בבני ישראל מעריכין ואין העובדי כוכבים מעריכין יכול לא יהו נערכין ת"ל איש [א] [איש] הכא בני ישראל נוזרין ומביאין קרבן ואין העובדי כוכבים נוזרין ומביאין קרבן יכול אף לא יהו נזירין כלל ת"ל איש אמרי אי משום קרבן לאו מהכא נפקא ליה אלא מהתם גלעולה פרט לנזירות דברי ר' יוסי הגלילי אימא בני ישראל נוזרין נזירות עולם ואין העובדי כוכבים נוזרים נזירות עולם יכול לא יהו נזירים תלמוד לומר איש א"ר יוחנן מי כתיב נזיר עולם אימא בני ישראל מדירין בניהם בנזיר ואין העובדי כוכבים מדירין בניהם בנזיר יכול לא יהו נזירים ת"ל איש האמר רבי יוחנן דהלכה היא בנזיר אימא בני ישראל מגלחין על נזירות אביהן ואין העובדי כוכבים מגלחין על נזירות אביהן יכול

ודלמא כרת הוא דלא מחייב. ת"ל דקאמר מהני [דלא]1 תיתי לומר שיהא עובד כוכבים בכרת אבל אטמויי מיטמו: אמר קרא והזה הטהור על הטמא כל מי שיש לו טהרה יש לו טומאה וכל שאין לו טהרה אין לו טומאה. ועובד כוכבים אין לו טהרה דכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא למשמרת לבני ישראל ולא לעובדי כוכבים כפי' הקונטרס: ודלמא טהרה הוא דלא הוי להו הא טומאה אית להו. דהאי והזה הטהור על הטמא לא מייתר דבפ"ק דיומא (דף יד.) מוקמינן ליה למילי אחריני למתכוין להזות על האדם והזה על הבהמה ומשני אמר קרא אשר יטמא ולא יתחטא דמייתר יטמא דהוה ליה למכתב אשר לא יתחטא ועוד י"ל משום דוהזה הטהור לא איירי בטהרה דחיטוי אלא איירי בטהור גמור לפי הפשט או בטבול יום כדאית' ביבמות (דף עג.) וקרא דממעטינן מיניה עובדי כוכבים מטהרה היינו מטהרת חיטוי כדכתיב לבני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא להכי אייתי קרא דאשר יטמא ולא יתחטא דמיירי בחיטוי ח) וצריך עיון ואף על גב דאמת הוא דעובד כוכבים אין לו שום טהרה ואפילו טבילה מ"מ ניחא ליה לאתויי מחיטוי גופיה דומיא דלמשמרת למי נדה חטאת היא דמיניה ממעטינן עובדי כוכבים דמיירי בחיטוי ט) (ושמא הא דעובד כוכבים אין לו טהרה ואפי' טבילה היינו משום דאיתקש טבילה להזאה דכתיב וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר: לשון הר"ף אמר קרא אשר יטמא ולא יתחטא ואיתקש טומאה לטהרה: רב אחא בר יעקב אמר והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם. אעבדים קאי רב אחא בא ליישב דרשא של אביו דלעיל מי שיש לו אב לענין כל ירושה המפורשת בתור' וירושת עבדים מפורשת בקרא דוהתנחלתם ועובד כוכבים אינו מוריש עבדו לבניו שאין לעובד כוכבים קנין בגוף העבד כדדרשינן פרק השולח (גיטין דף לח.) אתם קונין מהם ולא הם קונין מכם ולא הם קונין זה את זה2 א"כ כל שיש לו נחלה בעבדים קרוי אביו והוי בכלל לאביו ולאמו לא יטמא וכל שאין לו נחלה אינו בכלל טומאה כלומר בכלל אביו ואמו לא יטמא: אי הכי עבדים נמי. נמעטו מנזירות מהך דרשא שכמו כן אין מוריש עבד אחד3 שניתן לו על מנת שלא יהיה לרבו רשות בו ט שאינו קונה אותו כדפרישית4 ולא הם קונים זה מזה וכ"ת דעבדים איתרבו מאליהם עובדי כוכבים נמי ליתרבו מאיש וה"ה דאשינויא קמא ט דמי שיש לו טהרה יש לו טומאה פריך: אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין איכא לאוקמי מיעוטא דבני ישראל למעוטי עובדי כוכבים דאין מעריכין וריבוי דאיש לרבות עובדי כוכבים דנערכים אבל הכא אי איש לרבות עובדי כוכבים לנזירות א"כ [מאי] ממעט בני ישראל דמשמע ולא עובדי כוכבים וכ"ת בני ישראל נודרים ומביאין קרבן ולא העובדי כוכבים יכול לא יהו נודרים כלל ליאסר באיסורי נזיר [ת"ל איש] אך לא יביאו קרבן: אי משום קרבן לאו מהכא נפקא אלא מהתם לעולה פרט לנזירות. בקרא דאיש איש בפרשת אמור דמרבינן מיניה שהעובדי כוכבים נודרין נדבות כישראל וכתיב בסיפיה דקרא לעולה פרט5 לנזירות דעובד כוכבים דאינו מביא קרבן נזירות וא"ת וכיון דעובדי כוכבים אימעיטו לגמרי מנזירות א"כ למה לי לעולה פרט לקרבנות נזירות [י"ל] שלא יביא עובד כוכבים קרבנות נזירות כדי לפטור ישראל נזיר מקרבנותיו וצ"ע: ואימא בני ישראל מדירין בניהן בנזיר כו' יכול לא יהו נזירין ת"ל איש הא איתמר עלה א"ר יוחנן הלכה היא בנזיר. א"כ6 הלכה לא נשנית אלא לגבי ישראל אין7 סברא דליתי מיעוטא ט למעוטי דבר שאינו אלא הלכה למשה מסיני: י)איש כי יפליא דכתיב בערכין למה לי. לרבויי עובדי כוכבים להיות נערכין כיון דקיימא לן דעובדי כוכבים נודרים נדרים ונדבות כישראלים [לא הוה] ממעט8 אפילו שתק מאיש הוה מוקמינן מיעוטא דבני ישראל למעוטי עובדי כוכבים דאין מעריכין דסברא9 הוא להשוותם מקרא דנודרין נדבות כישראל לכל מה שיוכל10: איש כי יפליא מבעיא ליה לאיתויי מופלא סמוך לאיש: הניחא למ"ד. במסכת נדה (דף מו:) דאורייתא אלא מאן דאמר דרבנן מאי איכא למימר לאתויי מופלא סמוך לאיש דעובד כוכבים ודבר תימה הוא דבישראל ליתיה אלא מדרבנן ובעובדי כוכבים איתיה ופר"י דודאי ישראל דלא הוי בכלל בל יחל עד דהוי גדול וכי הוי גדול מיהא איתא בבל יחל הלכך דרשינן כל דליתיה בבל יחל ליתיה בהפלאה וכדאמר בפרק [יוצא דופן] (שם) וממעטינן מופלא סמוך לאיש דישראל אבל עובד כוכבים שאינו ראוי לבא לכלל בל יחל לא שייך למעוטי:

ילא עובד כוכבים שאין לו טומאה. שאם נגע במת אינו טמא: דלמא כרת הוא דלא מיחייב. כי נכנס במקדש: אבל איטמויי איטמי. כי נגע במת כדי לטמא אדם וכלים והואיל והוא מיטמא נמצאת אתה אומר שתהא נזירות חלה עליו: כל שיש לו טהרה. א) בהזאה ובטבילת מקוה יש לו טומאה ועובד כוכבים שאין לו טהרה אין מקבל טומאה והא דאמרינן במס' יבמות בפ' הערל (דף עא:) ערל מקבל הזאה כגון ערל ישראל שלא נימול א]שמתו אחיו מחמת מילה אבל ערל עובד כוכבים לא וכיון שאין מקבל הזאה לפיכך אין לו טומאה: ודלמא טהרה הוא דלית ליה. שאם קיבל טומאה אפילו שהוזה לא נטהר מטומאתו ופוסל את הקדשים במגעו ב) הא טומאה הויא ליה שאם נגע במת שהוא טמא ומטמא אדם וכלים: אמר קרא [איש אשר] יטמא ולא יתחטא. איתקש טומאה לטהרה דתרווייהו טומאה וטהרה קמישתעו בחד גברא והכי משמע כל מי שאין לו טהרה אין לו טומאה ועובד כוכבים הואיל ואי אפשר לו בטהרה אין לו טומאה: רב אחא בר יעקב אמר שאני הכא. גבי נזירות טעמא מאי אימעיטו להו עובדי כוכבים מנזירות כתיב הכא לאביו ולאמו לא יטמאד) והתם כתיב והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה כל מי שיש לו נחלה להוריש לבניו את עבדיו דבר לך הכתוב גבי נזיר שיש לו אב ואם כדכתיב לאביו ולאמו יש להם טומאה והני עובדי כוכבים הואיל ואין להם נחלה כדי להוריש עבדו לבנו כדכתיבה) וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו ואמרינן במס' [גיטין] (דף לח.) אתם קונים מהם ולא הם קונים מכם ולא הם קונים זה את זה לא הוי להו טומאה וכל שאין לו טומאה אין לו תורת נזירות: אי הכי עבדים נמי. לא ליהוו בתורת נזיר לפי שאינן בתורת נחלה להוריש לבניהם דכל מה שקנה עבד קנה רבו ולא הן קונין זה את זה דהא לאו ישראל ניהו: אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין דכתיב [בני] ישראל. לא מצית למעוטי עובדי כוכבים לגמרי דהא דכתיב בני ישראל ממעריך בלבד הוא דקממעט להו כדאמרינן בני ישראל מעריכין ב] אבל לגמרי לא מצית למעוטי להו דלא ליהוו נערכין דהא הדר בהו איש דמייתי את העובדי כוכבים דליהוו נערכין אבל הכא גבי נזירות ליכא לך למימר דליהוי בכלל נזיר כלל דהיכי אמרת בני ישראל נוזרין ומביאין קרבן ואין העובדי כוכבים נוזרין ומביאין קרבן דהאי דכתיב בנזיר בני ישראל ג] קא ממעט להו מקרבן ומשום מיעוטא דקרבן לא איצטריך למיכתב בני ישראל דמהתם נפקא שאין נוזרין ומביאין קרבן דאמרינן במסכת מנחות בפרק אלו מנחות נקמצות (דף עג:) איש איש מבית ישראל כו' אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותםו) לרבות את העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל דמלכל נדריהם ולכל נדבותם נפקא לרבות עולה ושלמים ועופות ויין ולבונה א"כ מה ת"ל לעולה ד] דכתיבז) אשר יקריבו לה' לעולה פרט לנזירות דאין העובדי כוכבים מביאין קרבן נזירות דברי ר' יוסי הגלילי וכיון דמהתם נפקא שאין מביאין קרבן נזירות בני ישראל דהכא למאי אתא אלא לומר לך דלא חל עלייהו נזירות כלל והאי דכתיב בהו איש איידי דכתיב אשה לצורך כתב נמי איש שלא לצורך: ואימא. דהאי דכתיב בני ישראל גבי נזירות משום דקאתי לאשמועי' דממעט להו לעובדי כוכבים מנזירות עולם ומיהו בנזירות סתם קאי בלא קרבן מדכתיב בהו איש: מי כתיב נזיר עולם. בקרא ה]דקאמרת בני ישראל נוזרין נזירות עולם אבל לא העובדי כוכבים והא לא גמרי נזירות עולם אלא מאבשלום כדאמרינן לעיל בפירקא קמא (דף ד:): והאמר רבי יוחנן. בפירקין דלעיל (דף כח:) הלכה היא

מסורת הש"ס

א) [לקמן סב. ערכין ה:], ב) מנחות עג:, ג) [לעיל כח: וש"נ], ד) [במדבר ו], ה) [ויקרא כה], ו) [ויקרא כב], ז) [שם], ח) גי' א"מ וצ"ל אע"ג, ט) גי' א"מ וסבר, י) שייך לדף סב ע"א,

תורה אור השלם

1. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקָּהָל כִּי אֶת מִקְדַּשׁ יְיָ טִמֵּא מֵי נִדָּה לֹא זֹרַק עָלָיו טָמֵא הוּא: במדבר יט כ

2. וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטְּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר בָּעָרֶב: במדבר יט יט

3. וְהִתְנַחַלְתֶּם אֹתָם לִבְנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לָרֶשֶׁת אֲחֻזָּה לְעֹלָם בָּהֶם תַּעֲבֹדוּ וּבְאַחֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאָחִיו לֹא תִרְדֶּה בּוֹ בְּפָרֶךְ: ויקרא כה מו

4. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ כִּי יַפְלִא נֶדֶר בְּעֶרְכְּךָ נְפָשֹׁת לַיְיָ: ויקרא כז ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כל שיש לו טהרה כלומר שיש לו טהרה בהזאה ובטבילת: (ב) ד"ה ודלמא וכו' במגעו טומאה הוא דהויא ליה כצ"ל ותיבת והא נמחק:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה א"ה עבדים כו' שאינו קונה אותו. ע' יבמות דף סו ע"א ברש"י ד"ה ועבדיו שקנו ובתוס' שם ד"ה ועבדים: בא"ד דמי שיש לו טהרה יש לו טומאה. דבריהם סתומים דבפשטו עבד יש לו טהרה במקוה ומקבל טומאה כמו נשים: תוס' ד"ה ואימא בני ישראל וכו' למעוטי דבר. עי' זבחים דף ה ע"ב תד"ה ניתק ולע"ק:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ת"ל איש (איש) תז"מ:

הגהות התוספות

1. תיבות ת"ל דקאמר מהני דלא, נמחק. וצ"ל תימה למה לי קרא מהיכי תיתי כו'. 2. בס"י זה מזה. 3. צ"ל אחר. 4. צ"ל כדדרשינן. 5. צ"ל ודרשינן לעולה פרט לנזירות. 6. תיבת א"כ נמחק וצ"ל והלכה. 7. צ"ל אי נמי אין סברא כו'. 8. תיבות לא הוה ממעט נמחק. וצ"ל ממילא. 9. צ"ל ולא למעוטי שאינן נערכים דסברא כו'. 10. נלצ"ל דסברא הוא להשוות ערכין לנדרים לכל מה שיוכל. וכ"ה בראשונים.

מוסף רש"י

הלכה היא בנזיר. הלכה למשה מסיני הוא בהלכות נזיר (סוטה כג:).